David Verdaguer

Mar Ulldemolins

Es van prometre
amor etern...

un cop l'any

de Bernard Slade

Dirigit per
Àngel Llàcer

MINORIA ABSOLUTA

teatre POLIORAMA

CT COW THEATRE

L'any 1975, després de passar la primera nit junts en un hotel, dos amants decideixen seguir amb la seva relació en secret: només es trobaran un cop l'any, el mateix dia, a la mateixa habitació, mentre la resta de la seva vida segueix amb els seus matrimonis i fills.

Durant el transcurs dels següents 25 anys, hauran de fer front a l'evolució que experimentaran les seves respectives llars i, al mateix temps, adaptar-se als canvis socials i històrics que també afectaran les seves vides.

Després de tres temporades seguides d'èxit absolut amb espectacles tan diversos com *Molt soroll per no res* i *El Petit Príncep*, Àngel Llàcer torna a la direcció amb aquesta comèdia romàntica protagonitzada per dos dels grans actors de l'escena teatral del moment, Mar Ulldemolins i David Verdaguer.

Producció

Same time, Next Year és una comèdia romàntica escrita per Bernard Slade l'any 1975. L'espectacle, de dos actors, juga entre la comèdia i el drama romàntic en sis escenes que expliquen l'evolució emocional dels protagonistes de forma absolutament connectada amb el moment històric i social que estan vivint.

El muntatge original es va estrenar el mes de març de 1975 a Broadway, on va estar més de tres anys en cartell i va generar una pel·lícula de Hollywood amb el mateix títol estrenada el 1978 protagonitzada per Alan Alda i Ellen Burstyn.

L'adaptació de la nova producció de Minoria Absoluta portarà els dos protagonistes a Espanya en el període temporal comprès entre el 1975 i l'any 2000 amb l'objectiu d'acostar la història al públic a través d'una major proximitat amb els esdeveniments històrics, socials i culturals que l'emmarquen.

Fitxa artística

Autor: **Bernard Slade**

Títol original: ***Same time, next year***

Direcció: **Àngel Llàcer**

Intèrprets: **Mar Ulldemolins i David Verdaguer**

Traducció i adaptació: **Hèctor Claramunt**

Música: **Manu Guix**

Disseny d'escenografia i il·luminació: **Marc Salicrú i Marc Udina**

Disseny de vídeo: **Francesc Isern**

Disseny de so: **Damien Bazin**

Disseny de vestuari: **Míriam Compte**

Disseny de caracterització: **Helena Fenoy**

Ajudant de direcció: **Daniel Meyer**

Quan vaig llegir per primer cop aquesta obra em vaig emocionar. Vaig riure amb una llàgrima a la galta i vaig plorar d'alegria nostàlgica. Potser perquè vaig adonar-me o, més aviat, vaig recordar que el més important en el transcurs de la vida és conservar, cultivar i enriquir-se d'amor perquè, al cap i a la fi, cada vegada que mires enrere és això el que desperta un somriure (amb llàgrima o sense).

L'obra va d'això, de com construir una relació, anomenada amor, o d'amants, o com cadascú vulgui anomenar-la, mitjançant la sinceritat i l'honestedat.

Un home i una dona que es coneixen una nit i intimen en una habitació d'hotel decideixen quedar, cada any, al mateix lloc i els mateixos dies.

És així com, any rere any, en vint-i-cinc anys, no només coneixerem en Josep i la Pilar, sinó la Mercè i en Manu (les seves parelles), i aprendrem a estimar-los i a entendre els diferents tipus d'amor i relació que cadascú té amb l'altre: la relació de parella, la complicitat, la companyonia i, sobretot, l'amor sincer i pur.

Passaran vint-i-cinc anys durant l'obra i veurem com evolucionen no només els personatges, sinó també la societat: l'evolució de la dona –com a objecte sexual masculí– cap a la seva independència i el seu apoderament d'un lloc rellevant a la societat; les diferents realitats polítiques que es viuen, el canvi de modes tant a escala musical com estètica... Farem un viatge a la nostàlgia a través d'imatges, sons, roba, fets històrics i moments vitals. Tot per poder recordar qui som en realitat i arribar a connectar amb el nostre jo més íntim, més profund.

Perquè els anys passen, però hi ha coses que continuen immutables, com l'habitació de l'hotel i l'essència de cadascú.

Àngel Llàcer

L'obra de Bernard Slade, Un Cop l'Any, funciona en dos nivells

A la superfície, és la història de dos amants i la seva particular fórmula de mantenir viva la seva relació clandestina al llarg dels anys. En aquest sentit, tracta un tema tan universal com és el de les relacions de parella i el dilema moral de la infidelitat. Tanmateix, en una escala més profunda, el que fa realment extraordinària l'obra de Bernard Slade és com, a través d'aquesta història tan personal, aconsegueix fer un retrat de l'evolució dels rols masculins i femenins al llarg del quart de segle que comprèn i, molt especialment, de l'auge de la dona, que en molts casos va deixar enrere el seu rol de mestressa de casa, per reivindicar posicions de poder elevades.

Tot i que el tema és universal, des de les primeres reunions amb l'Àngel Llàcer i els responsables de *Minoria Absoluta*, no només ens vam decantar per fer una traducció literal de l'obra, sinó per fer-ne una adaptació en tota regla i acostar-la als nostres referents propis. És a dir, que els personatges i l'entorn (geogràfic i històric) fossin d'aquí. D'aquesta manera, en George i la Doris van passar a ser en Josep i la Pilar, i les seves trobades clandestines es van traslladar del nord de San Francisco fins a Santo Domingo de la Calzada, a la província de La Rioja. Fins aquí, tot relativament fàcil.

Tanmateix, el gran repte de l'adaptació era transportar les referències històriques de l'original i fer-les quadrar amb fets històrics rellevants del nostre país, tot mantenint l'evolució dramàtica dels personatges al llarg de la història. En aquest sentit, l'obra, escrita l'any 1975, és molt idiosincràtica i fa referències a successos històrics dels Estats Units, com les lluites pels drets civils i la Guerra del Vietnam, i abraça un període que va des del 1951 fins al 1975.

L'adaptació que signo transcorre en el quart de segle del 1975 al 2000 perquè és quan es van produir, al nostre país, els canvis més significatius, amb molts paral·lelismes amb els de l'obra original, especialment pel que fa a l'evolució de la dona. També és una època prou pròxima perquè una gran part del públic que va viure aquella evolució pugui gaudir d'aquest emocionant viatge per la memòria que l'Àngel i el seu equip artístic us han preparat, i segur us farà riure, emocionar i recordar...!

Hèctor Claramunt

Àngel Llàcer

L'Àngel Llàcer és un reconegut actor i director d'escena. Ha rebut 4 Premis Butaca com a actor, 2 com a director i també ha estat reconegut amb un Premi Max.

En els darrers any ha anat compaginat el teatre amb la televisió i també amb la ràdio. Ha anat encadenant diferents projectes teatrals com a actor i com a director, com per exemple: *Què! El nou musical* (2008), *Geronimo Stilton* (2010) o *Madame Melville*, com a director, per citar alguns treballs de l'Àngel. Els seus dos últims projectes teatrals, que han gaudit d'un gran èxit de públic i crítica, són el musical *El Petit Príncep* del que n'ha estat director i protagonista i *Molt soroll per no res* al TNC on ha signat la direcció.

Mar Ulldemolins

La Mar debuta al teatre amb *Refugi* a la Beckett, d'aleshores ençà ha estat en més de 30 espectacles teatrals entre els quals destaquen *Incerta Glòria*, espectacle pel qual va guanyar el Premi de la Crítica de Barcelona, amb *El juego del amor y el azar* va rebre el Premi Butaca 2014 com a millor actriu de repartiment, i també amb *Marits i mullers* va rebre el Premi de la Crítica, altres treballs destacats són *Arcàdia* i el monòleg *20 de novembre*. Ha treballat amb directors tan diversos com Lluís Homar, Oriol Broggi, Pau Miró, Julio Manrique, Àlex Rigola, Josep M. Flotats, Carol López o Carme Portacelli, per citar-ne només alguns d'una llarga llista. Durant tots aquests anys ha compaginat l'activitat teatral amb projectes de cinema i televisió.

David Verdaguer

Els primers treballs professionals del David Verdaguer en teatre van ser amb Jordi Mesalles, Ferran Audí i Xicu Masó. Va ser un dels fundadors de la companyia elnacionalNoensvol. Inicia, d'aquesta manera, una carrera teatral on ha estat en muntatges de molt diversa factura, alguns d'ells emmarcats dins de la Kompanyia Lliure, de la qual en va formar part, com per exemple *Moby Dick*, *un viatge pel teatre*, *Victòria d'Enric V* o *Frank V*. També hem vist en David Verdaguer fent comèdia a *Els bojos del bisturí* i recentment a *Molt soroll per no res*, al TNC, dirigit per Àngel Llàcer i *L'Hostalera* sota la direcció de Pau Carrió.

Una producció de

Amb la col.laboració de

Un cop l'any s'estrenarà el novembre del 2017 al Teatre Poliorama de Barcelona

Venda d'entrades:
teatrepoliorama.com

Contacte premsa:

Marta Solé *(Premsa espectacle)*
msole@comedianet.com
654 066 510 / 933 10 60 44

Marc Gall *(Premsa espectacle)*
mgall@comedianet.com
619 307 620

Anna Pujol *(Premsa Minoria Absoluta)*
apujol@minoriaabsoluta.com
648 15 67 60